

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/84/2013
Identifikačné číslo spisu:	3013200228
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:3013200228.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: P. Z., S., pôvodne podnikajúci pod obchodným menom Igor Maco - ŠTÚDIO MÓDA, IČO: 43 355 846, právne zastúpený JUDr. Petrom Zelenayom, advokátom, 29. augusta 19, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/11470/2013/5048-r zo dňa 10. januára 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11S/11/2013-55 zo dňa 14. mája 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11S/11/2013-55 zo dňa 14. mája 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/11470/2013/5048-r zo dňa 10.01.2013, ktorým podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 9314301/5/3307056/2012 zo dňa 12.11.2012, ktorým podľa § 156 ods. 1 písm. a/ Daňového poriadku vyrubil žalobcovi úrok z omeškania v sume 100.928,60 € za nezaplatenie rozdielu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) vyrubenej rozhodnutím správcu dane za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2006 v zákonnej lehote a stanovenej výške určenej správcom dane platobným výmerom č. 668/230/16579/08/Đur zo dňa 22.05.2008.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že správca dane postupoval v súlade so zákonom, keď v zmysle § 156 ods. 1 písm. a/ Daňového poriadku vyrubil úrok z omeškania, ktorý je sankciou za nezaplatenie dane v stanovenej lehote a výške určenej v rozhodnutí. Ustanovenie § 156 ods. 1 písm. a/ Daňového

poriadku je ustanovením kogentného charakteru a správca dane nemá inú možnosť, než príslušnú sankciu zo zákona vo vzťahu k daňovému subjektu vyvodiť za nesplnenie si zákonných povinností. Správca dane v konaní o vyrubení úroku z omeškania nie je oprávnený zaoberať sa otázkami, ktoré mali byť predmetom konania o určenie DPH podľa pomôcok, ktoré je už právoplatné a práve v ktorom žalobca mohol a mal namietat príslušné skutočnosti a preukazovať správny daňový základ a daň v odvolacom konaní pred žalovaným. Tejto možnosti sa zbavil sám tým, že odvolanie proti rozhodnutiu správcu dane podané nebolo. Žalobcovi bola uložená aj pokuta podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“). Predmetné rozhodnutie bolo preskúmané aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý rozsudkom sp.zn. 2Sžf/37/2011 zo dňa 18.04.2012 potvrdil rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby najvyšší súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

V dôvodoch odvolania uviedol, že krajský súd neprihliadal na právnu argumentáciu žalobcu, ktorá v nadväznosti na ústavnoprávne princípy a základné zásady Daňového poriadku ukladá daňovému orgánu postupovať v súlade so zásadami právneho štátu a zároveň umožňuje odchýlenie sa od doslovného výkladu právnej normy, pokiaľ by bol príliš formalistický, rigidný a v rozpore s princípmi právneho štátu alebo zásad, na ktorých je dotknutá norma postavená. V danom prípade nie je možné tvrdiť, že argumentácia žalobcu smeruje k revízii výmeru, ktorým bola v prvom rade žalobcovi vyrubená daň podľa pomôcok, ani k preskúmvaniu trestnoprávnej povahy konania žalobcu. Žalobca poukazoval na skutočnosť, že pred sekundárnym rozhodovaním o uložení sankcie vyšli najavo také skutočnosti, ktoré by v prípade právoplatne skončeného vyrubovacieho konania zakladali prípustnosť obnovy konania (ktorá vzhľadom k pôvodnému výmeru nie je prípustná podľa § 52 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb., nakoľko sa daňové konanie skončilo právoplatnou daňovou exekučnou výzvou č. 668/340/38577/2008/Ga).

Žalobca poukázal tiež na to, že nie je možné stotožniť sa s predbežnými závermi súdu vyslovenými v predchádzajúcich konaniach, že z predložených dôkazov vyplýva, že sa týkajú iného ako kontrolovaného obdobia, nakoľko žalobca inú ako dotknutú činnosť nevykonával. Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní dospeli k záveru, že zo strany žalobcu nedošlo k realizovaniu predmetných obchodov, boli tým myslené aj obchody v dotknutom období, ktoré tvorili podklad pre určenie daňovej povinnosti na základe pomôcok. Pokiaľ v konaní existujú takto závažné pochybnosti o skutkovom stave, nie je správny orgán pri výklade právnej normy (aj keď kogentného charakteru) povinný postupovať striktnie formálne. Nemožno tolerovať formalistický postup, ktorým sa za použitia sofistikovanej argumentácie odôvodňuje zrejma nespravodlivosť. Účelom daňových právnych predpisov, a teda aj jednou z úloh daňových orgánov je vyrubovať a vyberať daň za uskutočnené zdaniteľné plnenia. Účelom týchto právnych predpisov nie je postihovanie daňových subjektov ako také.

Príliš prísny výkladom kogentných ustanovení právnych predpisov zo strany štátnych orgánov môže dôjsť k porušeniu princípu právnej istoty, ktorý patrí k základným princípm právneho štátu garantovaným v čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Pokiaľ žalovaný zastáva názor, že v tomto prípade nie je možné prihliadnuť na skutkové okolnosti, ktoré vyšli najavo až po zániku možnosti žalobcu uplatniť revízne postupy v daňovom konaní, koná v rozpore so všeobecne uznávanými právnymi názormi. Práve korektív nekonania v rozpore s právami a právom chránenými záujmami daňových subjektov je všeobecným vyjadrením princíпов právnej istoty a právneho štátu vo vzťahu k daňovým subjektom, formulovaným ako jedna zo základných zásad daňového procesu. Pokiaľ kogentná právna úprava umožňuje zánik práva daňového subjektu na použitie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, napr. v dôsledku inštitútov fikcie doručovania rozhodnutí a určovania dane podľa pomôcok, mali by daňové orgány prihliadať na neskôr zistené skutočnosti, ktoré hmotnoprávne spĺňajú podmienky na obnovu konania, avšak v dôsledku procesných ustanovení nie je možné tento revízny

postup pripustiť, aspoň pri posudzovaní subsidiárnych nárokov odvodených od nezaplatenej dane preukázateľne vyrubenej z neexistujúceho daňového plnenia. Žalobca poukázal na to, že v tomto prípade právo žalobcu na obnovu konania zaniklo menej ako 5 mesiacov od vydania platobného výmeru č. 668/230/16579/08/Đur zo dňa 22.05.2008 na rozdiel DPH za IV. štvrťrok 2006 v sume 4 750 900,- Sk, t.j. dňa 14.10.2008, kedy nadobudla právoplatnosť aj daňová exekučná výzva č. 668/340/38577/2008/Ga, a to všetko bez toho, aby sa žalobca o obsahu týchto rozhodnutí dozvedel. Skutočnosti preukazujúce skutkový stav vyšli najavo až po niekoľkých rokoch a boli zistené až na základe vyšetrovania orgánov činných v trestnom konaní. Aj napriek tomu, že v čase kedy bola vyrubená samotná daň správca dane považoval posudzované obchody za zdaniteľné plnenia podliehajúce dani z pridanej hodnoty, ktorú následne určil podľa pomôcok, nie je v súlade so zásadami daňového procesu, pokiaľ sa správca dane tejto fikcie drží aj napriek preukázaniu skutočností svedčiacich o opaku a postupuje naďalej voči daňovému subjektu bez prihliadania na tieto zistenia. Poukázal na ustanovenie § 26 ods. 1 Daňového poriadku a tým, že správne orgány sú povinné pri rozhodovaní prihliadať aj na skutočnosti, ktoré vyšli najavo v konaniach, v ktorých právoplatne rozhodol iný orgán. Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní zastavili trestné stíhanie s ohľadom na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že k zdaniteľnému plneniu nedošlo, správca dane bol pri svojom rozhodovaní viazaný práve týmto rozhodnutím. Daňové orgány naopak nie sú striktne viazané svojimi predošlými rozhodnutiami, a to bez ohľadu na to, či sú voči nim ešte prípustné opravné prostriedky. Správca dane mal v predmetnej veci postupovať s ohľadom na zistené skutočnosti ohľadom zdaniteľných plnení, pre ktoré bola žalobcovi dorubená daň z pridanej hodnoty a pokiaľ si bol v čase rozhodnutia vedomý toho, že k takýmto zdaniteľným plneniam nedošlo, mal bez ohľadu na právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutia o vyrubení dane samotnej, pri rozhodovaní o úroku z omeškania z tejto nezaplatenej dane opätovne hodnotiť všetky jemu známe skutočnosti. Takýto postup by síce nemohol zmeniť predchádzajúce rozhodnutie správcu dane, ktorým bola daň vyrubená (platobný výmer č. 668/230/16579/08/Đur zo dňa 22.05.2008), ale upustenie od uplatňovania sankcií by zohľadňovalo práva a právom chránené záujmy žalobcu, ako daňového subjektu, v čase vydania rozhodnutia o vyrubení úroku z omeškania.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca v podanom odvolaní uvádza tie isté námietky, ktoré boli predmetom súdneho pojednávania na Krajskom súde v Trenčíne. Žalovaný uviedol, že sa naďalej pridrižiava svojho stanoviska podaného k žalobe dňa 23.04.2013 a trvá na skutočnostiach, v tomto stanovisku uvedených. Z týchto dôvodov navrhol, aby najvyšší súd odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že u žalobcu bola vykonaná daňová kontrola dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2006. Dlžná suma v tomto prípade vznikla nezaplatením dane vyrubenej právoplatným platobným výmerom č. 668/230/16579/08/Đur zo dňa 22.05.2008 v sume 4 750 900,- Sk. Daň bola určená podľa pomôcok na základe § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. Na základe výsledkov tejto kontroly bol žalobcovi vyrubený dodatočným platobným výmerom č. 668/230/16579/08/Đur zo dňa 22.05.2008 rozdiel dane vo výške 157 700,98 €, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.06.2008 a vykonateľnosť dňa 02.07.2008. Správca dane zaslal žalobcovi Oznámenie o výkone daňovej kontroly č. 668/320/54569/2007/Pre zo dňa 14.12.2007, kde bol stanovený termín začatia daňovej kontroly na deň 11.01.2008. Dňa 18.12.2007 sa správcovi dane vrátila predmetná „doporučená zásielka do vlastných rúk“ s odôvodnením, že adresát požiadal o doposielanie. Doporučenú zásielku do vlastných rúk nie je možné doposlať, pričom obyčajnú doporučenú zásielku je možné adresátovi doposlať. Z uvedeného dôvodu zaslal správca dane predmetné

oznámenie „doporučenou zásielkou“, ktorá sa dňa 10.01.2008 vrátila správcovi dane ako neprevzatá v odbernej lehote. Správca dane sa s daňovým subjektom telefonicky skontaktoval dňa 15.01.2008, kde mu oznámil skutočnosti o priebehu zahájenej daňovej kontroly za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2006 a žalobca sa vyjadril, že nevie ihneď určiť kedy predloží a zapožičia daňové a účtovné doklady. Prisľúbil, že sa sám telefonicky ozve dňa 16.01.2008 a správcovi dane oznámi termín, kedy predloží daňové doklady. Žalobca sa však v daný deň neozval a ani iným spôsobom neoznámil potrebné skutočnosti správcovi dane. Žalobca sa správcovi dane ozval telefonicky dňa 17.01.2008 a uviedol, že nevie oznámiť termín predloženia dokladov, z dôvodu absolvovania lekárskeho vyšetrenia. Z toho dôvodu požiadal správcu dane o nový termín, kedy predloží daňové a účtovné doklady. Správca dane mu vyhovel, že v dňoch 22. až 23.01.2008, ktoré si sám určil žalobca, oznámi termín, kedy daňové doklady predloží. Žalobca však stanovený termín nedodrжал a správcovi dane sa vôbec neozval. Z uvedeného dôvodu správca dane zaslal žalobcovi výzvu na predloženie dokladov, ktorú žalobca prevzal dňa 05.02.2008. Žalobca sa dňa 13.02.2008 dostavil na Daňový úrad v Dubnici nad Váhom, kde predložil len časť daňových a účtovných dokladov za kontrolované obdobie. Vzhľadom na to, že sa žalobcovi nepodarilo požadované doklady zabezpečiť, správca dane postupoval podľa § 15 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. a určil daň z pridanej hodnoty podľa pomôcok v zmysle § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb.

Správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane (§ 3 ods. 2 Daňového poriadku).

Podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

Podľa § 156 ods. 1 písm. a/ Daňového poriadku úrok z omeškania správca dane vyrubí podľa odseku 2, ak daňový subjekt nezaplatí alebo neodvedie v ustanovenej lehote alebo v ustanovenej výške alebo v lehote alebo vo výške určenej v rozhodnutí správcu dane daň alebo rozdiel dane.

V prejednávanej veci bolo potrebné posúdiť, či v konaní o vyrubení úroku z omeškania podľa § 156 ods. 1 písm. a/ Daňového poriadku mal správca dane prihliadať na zistenia orgánov činných v trestnom konaní, že zo strany žalobcu nedošlo k zrealizovaniu obchodov, z ktorých žalobcovi vznikla daňová povinnosť. Voči žalobcovi bolo zastavené trestné stíhanie s ohľadom na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že k zdaniteľnému plneniu nedošlo.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.

Senát odvolacieho súdu uvádza, že žalobca bol o vykonávaní daňovej kontroly za zdaňovacie obdobie

IV. štvrťrok 2006 oboznámený a správcovi dane aj doložil časť požadovaných daňových a účtovných dokladov. Vzhľadom na prebiehajúcu daňovú kontrolu mal možnosť už správcovi dane predkladať dôkazy, ktoré by slúžili k správneému určeniu daňovej povinnosti v zmysle klasického rímskoprávneho pravidla „vigilantibus iura scripta sunt“ (zákony sú písané pre tých, ktorí sa starajú o svoje práva), podľa ktorého sa ochrana poskytuje len tým subjektívnym právam, ktorých držiteľia o ne dbajú a aktívne ich vykonávajú a v prípade porušenia vymáhajú. Táto zásada zdôrazňuje aj vlastné pričinenie o ochranu svojich práv vyžadujúc, aby aj účastník sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu a predpokladá, že účastník musí využiť prostriedky, ktoré mu poskytuje zákon a následne vykonať prípadné potrebné opatrenia, aby nedošlo k porušeniu jeho práv. Žalobca svojou nečinnosťou, teda tým, že nepodal odvolanie proti platobnému výmeru č. 668/230/16579/08/Đur zo dňa 22.05.2008 spôsobil, že predmetný platobný výmer nadobudol dňa 16.06.2008 právoplatnosť bez toho, aby predmetnú vec prejednal aj odvolací administratívny orgán. Ak aj neskôr v trestnom konaní vyšli najavo skutočnosti, na základe ktorých bolo voči žalobcovi prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR v trestnej veci zastavené trestné stíhanie pre pomoc k obzvlášť závažnému zločinu sprenevery podľa § 21 ods. 1 písm. d/, § 213 ods. 1, 4 písm. a/ Trestného zákona, nemá to vplyv na už ukončené daňové konanie.

V daňovom konaní sa nerozhoduje o vine, resp. nevine obvineného, ale zisťujú sa skutočnosti, či došlo, resp. nedošlo k zdaniteľnému plneniu. Vzhľadom na to, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť a nepredložil potrebné daňové a účtovné doklady, správca dane postupoval v zmysle § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. a určil daň podľa pomôcky. Správca dane mal k dispozícii daňové priznanie a faktúry, ktoré použil ako pomôcku pri určení dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2006. Senát odvolacieho súdu poukazuje aj na tú skutočnosť, že žalobca začal svoju podnikateľskú činnosť dňa 01.10.2006, teda v období IV. štvrťroku 2006, kedy malo dôjsť k predmetnému zdaniteľnému plneniu.

Žalobca ako podnikateľský subjekt mal byť dostatočne oboznámený so svojimi povinnosťami vo vzťahu k správcovi dane a dostatočne predvídavy na to, aby obsah faktúr mohol preukázať aj iným spôsobom a aby obchodná činnosť, na ktorej sa zúčastní mala aj reálny základ. Žalobca mal byť natoľko obozretný a preveriť si svojich obchodných partnerov.

V prípade vyrubenia úroku z omeškania podľa § 156 ods. 1 písm. a/ Daňového poriadku už nie je možné zaoberať sa a vyhodnocovať dôkazy súvisiace s vyrubenou daňou, ktoré bol žalobca oprávnený podávať v priebehu daňovej kontroly, resp. v prípadnom odvolacom konaní proti prvostupňovému rozhodnutiu.

Aj skutočnosť, že žalobca sa o vydaní platobného výmeru podľa jeho tvrdenia dozvedel až po jeho právoplatnosti, na základe doručenia o uložení pokuty č. 668/230/30932/08/Đur zo dňa 17.07.2008, si žalobca spôsobil tým, že si nesplnil svoje povinnosti voči správcovi dane v priebehu daňového konania o určení daňovej povinnosti a nie v dôsledku pochybenia správnych orgánov. Konanie žalobcu spôsobilo, že predmetné rozhodnutia mu boli doručené na základe fikcie doručenia. Žalobca sa svojou činnosťou pripravil o možnosť uplatnenia revízných postupov v rámci daňového konania a v tomto štádiu už nie je možné poukazovať na výsledky trestného stíhania. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na ustanovenie § 26 ods. 1 Daňového poriadku, v zmysle ktorého, ak sa pri správe daní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol iný príslušný orgán, je správca dane takýmto rozhodnutím viazaný. Podľa názoru žalobcu mal byť správca dane v zmysle uvedeného ustanovenia viazaný rozhodnutím orgánov činných v trestnom konaní o zastavení trestného stíhania. Senát odvolacieho súdu uvádza, že v danom prípade si správca dane neurobil úsudok o otázke, o ktorej mal rozhodnúť iný príslušný orgán. Správca dane postupoval v zmysle hmotnoprávneho daňového predpisu, riadne vykonal dokazovanie, v rámci ktorého mohol žalobca obhajovať svoje práva a predkladať dôkazy, ktoré by preukázali tvrdené skutočnosti. Správca dane je orgánom oprávneným na zisťovanie vzniku daňovej povinnosti, pričom orgány činné v trestnom konaní zisťovali skutočnosti podstatné v súvislosti so spáchaním trestného činu sprenevery podľa § 21 ods. 1 písm. d/, § 213 ods. 1, 4 písm. a/ Trestného zákona.

Odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvého stupňa, že správca dane postupoval v súlade so zákonom,

keď žalobcovi v zmysle § 156 ods. 1 písm. a/ Daňového poriadku vyrubil úrok z omeškania, ktorý je sankciou za nezaplatenie dane v stanovenej lehote a výške určenej v rozhodnutí. Ustanovenie podľa ktorého bol žalobcovi vyrubený úrok z omeškania neobsahuje žiadny liberačný dôvod a zodpovednosť za nezaplatenie dane v stanovenej lehote a výške je zodpovednosťou objektívnou, na ktorú nemajú vplyv ani výsledky trestného stíhania. Rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu obsahujú všetky zákonom požadované náležitosti.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/11/2013-55 zo dňa 14.05.2013 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobca v konaní nebol úspešný, preto mu súd právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.